

Sygn. akt IIW 8/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bytowie II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Włodzimierz Uchmanowicz

Protokolant: Maria Gatz

po rozpoznaniu w dniu 03.03.2015r., 22.04.2015r., 11.09.2015r., 9.10.2015r., 10.12.2015r. oraz 17.12.2015r. na rozprawie sprawy:

J. K. (K.), syna J. i A. zd. W., urodzonego (...) w N.

obwinionego o to, że:

I. **wbrew obowiązкови, będąc właścicielem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) dnia 30 stycznia 2014r. w B., nie wskazał na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego, komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 23 września 2013r. o godzinie 15:07:52,**

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.,

II. **wbrew obowiązкови, będąc właścicielem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) dnia 30 stycznia 2014 r. w B., nie wskazał, na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego, komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 8 maja 2013 r. o godzinie 09:34:20,**

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

1. **uniewinnia obwinionego J. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów, tj. wykroczeń z art. 96 § 3 k.w.,**

2. na podstawie § 14 ust. 2 punkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznaje na rzecz adw. B. K. kwotę 221,40 zł (dwieście dwadzieścia jeden złotych czterdzieści groszy) tytułem kosztów obrony udzielonej z urzędu,

3. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 8/15

UZASADNIENIE

J. K. został obwiniony o to, że:

III. **wbrew obowiązкови, będąc właścicielem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) dnia 30 stycznia 2014r. w B., nie wskazał na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego, komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 23 września 2013r. o godzinie 15:07:52,**

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.,

IV. wbrew obowiązкови, będąc właścicielem pojazdu o numerze rejestracyjnym (...) dnia 30 stycznia 2014 r. w B., nie wskazał, na żądanie Głównego Inspektora Transportu Drogowego, komu powierzył w/w pojazd do kierowania lub używania w dniu 8 maja 2013 r. o godzinie 09:34:20,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 k.w.

I. W oparciu o wynik rozprawy i materiał dowodowy ujawniony na rozprawie Sąd ustalił, co następuje:

W dniach 8 maja 2013 roku i 23 września 2013 roku urządzenie elektroniczne pozostające w dyspozycji Głównego Inspektora Transportu Drogowego utrwaliło fakt popełnienia wykroczeń polegającego na dokonaniu przejazdu drogą ekspresową (...) bez uiszczenia stosownej opłaty przez osobę, która kierowała samochodem o numerach rejestracyjnych (...). W wyniku podjętych działań funkcjonariusze Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego ustalili, że pojazd o podanych numerach rejestracyjnych jest zarejestrowany jako własność J. K..

W związku z powyższymi okolicznościami odrębnymi pismami do J. K. skierowane zostały wezwania o wskazanie kierującego opisanym pojazdem w podanym czasie zarejestrowanych wykroczeń lub komu ten pojazd w tym czasie powierzył. Termin do udzielenia żądanej odpowiedzi został zakreślony na 14 dni. Wezwanie w zakresie wykroczenia z dnia 8 maja 2013 roku J. K. odebrał 23 stycznia 2014 roku. Z kolei odnośnie wykroczenia z dnia 23 września 2013 roku wezwanie J. K. osobiście odebrał w dniu 13 stycznia 2014 roku. Pomimo upływu zakreślonego 14-dniowego terminu J. K. nie udzielił żądanej odpowiedzi na wystosowane pod jego adresem pisemne żądanie. Natomiast po upływie zakreślonych terminów do udzielania odpowiedzi J. K. wystosował dwa pisma z dnia 4 marca 2014 roku o tożsamej treści, w których podał dane siedmiu osób, które mogły prowadzić należący do niego pojazd w dniu, w którym zarejestrowane zostały wykroczenia.

Wobec opisanych okoliczności Główny Inspektor Transportu Drogowego skierował w tej sprawie wnioski do Sądu o ukaranie za popełnienie wykroczenia z art. 96 § 3 k.w. Sprawy połączone zostały do łącznego prowadzenia

(dowód : notatka urzędowa k. 1, k.42, informacja o miejscu zameldowania obwinionego k. 2, k. 43, upoważnienia 5-7, k. 46-48, oświadczenie k. 8, k. 49, pismo obwinionego k. 9-11, k. 50-52, pismo (...) k.13, k.54, oświadczenie k.14, k. 55, wydruk fotografii k. 15-16, k. 56-57, oświadczenie k. 17-20, k. 58-60, wezwanie k.22, k. 62, wyjaśnienia J. K. k. 95, zeznania G. L. k. 158, zeznania Ł. S. k. 158v.)

Obwiniony J. K. jest żonaty i jest ojcem dwojga dorosłych i samodzielnych dzieci. Obwiniony prowadzi własną działalność gospodarczą tj. firmę (...) w zakresie obróbki drewna i usług budowlanych i uzyskuje dochody w wysokości do 4.000,00 zł. Obwiniony nie leczył się psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

(dowód : wyjaśnienia obwinionego k. 95)

II. Obwiniony **J. K.** nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu wykroczeń. W złożonych zaś wyjaśnieniach potwierdził, że jest właścicielem samochodu o numerach rejestracyjnych (...), a także fakt otrzymania wezwań z żądaniem wskazania osoby, która kierowała tym pojazdem, lub której powierzył ten samochód do używania. Wskazał przy tym, że z uwagi na upływ czasu od obu zarejestrowanych zdarzeń w stosunku do daty otrzymania wezwań, a były to odpowiednio około 4 miesiące i około 8 miesięcy, nie był w stanie przypomnieć sobie komu konkretnie pojazd ten przekazał. Powołał i tę okoliczność, że okazane mu w korespondencji fotografie były tego rodzaju i jakości, że uniemożliwiały identyfikację kierującego na ich podstawie. Ponadto J. K. ponownie wyeksponował, że swój obowiązek zrealizował podając na piśmie dane tych osób, które mogły poruszać się przedmiotowym pojazdem.

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego ocenić należy jako racjonalne i wiarygodne.

W istocie jakość **fotografii**, jako materiału dowodowego, które dokumentują fakt popełnienia wykroczeń, a także fragmentaryczny obraz utrwalony na tych zdjęciach, wynikający z ustalonego kąta wykonania fotografii w stosunku

do osoby zajmującej miejsce kierowcy, obiektywnie oceniając uzasadniają prawdziwość tezy, że materiał ten nie daje żadnych możliwości do identyfikacji i ustalenia kierującego lub kierujących.

Obwiniony wskazał przy tym osoby, które mogły dysponować powierzonym im pojazdem i używać tego pojazdu. Nie był to ani krąg osób nieograniczony, ani anonimowy, a ilość tych osób umożliwiała w sposób racjonalny weryfikację żądanych informacji.

W tym miejscu wskazać należy, że organ prowadzący postępowanie wyjaśniające nie wykazał aby w jakikolwiek choćby najmniejszym stopniu podjął działania zmierzające do takiej weryfikacji.

Nie sposób w ocenie Sądu żądać by czynności takich dokonał obwiniony, który nie jest osobą spełniającą jakąkolwiek funkcję umożliwiającą procesową weryfikację żądanych informacji. Obwiniony nie mógł tych osób przesłuchać, ani pouczyć ich o ewentualnych prawach i obowiązkach, ani wzywać do składania wymaganych prawem oświadczeń. Tymi możliwościami dysponował organ prowadzący postępowanie. Czynności takie nie zostały jednak wykonane, a zamiast tego skierowane zostały wnioski o ukaranie w stosunku do J. K.. Sąd w realiach niniejszej sprawy stoi na stanowisku, że skierowanie takiego wniosku i żądanie ukarania obwinionego jawi się jako nieuzasadnione. Oskarżyciel nie dopełnił ciężącego na nim obowiązku weryfikacji istotnych okoliczności w sposób umożliwiający wyeliminowanie ewentualnych wątpliwości. Dopiero wykluczenie prawdziwości informacji podanych przez J. K. uprawniało do skierowania wniosków o jego ukaranie jako obwinionego. Nie sposób racjonalnie obciążać obwinionego skutkami tego zaniechania przedsięwzięcia określonych czynności procesowych przez powołany do tego organ, dysponujący odpowiednimi uprawnieniami i odpowiednią ilością funkcjonariuszy.

Istniejących wątpliwości nie usunęły zeznania świadków **G. L. i Ł. S.**. Świadkowie ani nie potwierdzili, ani nie byli w stanie jednoznacznie wykluczyć, że właśnie oni prowadzili przedmiotowy samochód w czasie zarejestrowania popełnionych wykroczeń. Znamienne przy tym jest potwierdzenie tej okoliczności w sposób zbieżny, a przez to wiarygodny, że obwiniony podejmował we własnym zakresie próby dokonania żądanych ustaleń, prowadząc rozmowy, zmierzające do sprecyzowania kręgu osób lub osoby, która samochodem tym kierowała.

III. Dokonując analizy strony prawnej i kwalifikacji prawnej czynu uznać należało, że czyn ten nie wyczerpuje znamion ustawowych wykroczenia z art. 96 § 3 k.w., do których należy zachowanie tego kto „wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie”, za co przewidziana jest kara grzywny.

Należy szczególnie stanowczo i ponownie podkreślić, że obwiniony wykazał się podjęciem działań, a w ich efekcie – na piśmie wskazał w świetle swej wiedzy osoby, wśród których miały znajdować się osoby lub osoba, która dopuściła się popełnienia wykroczeń. Działanie takie ocenić należało jako racjonalne spełnienie obowiązku w sposób możliwie najpełniejszy, a także w sposób, który umożliwiał kontynuowanie czynności sprawdzających w pożądanym zakresie.

Istniejących w tym zakresie wątpliwości nie zweryfikował w żadnej mierze organ prowadzący postępowanie sprawdzające, pomimo, że dysponował realnie takimi możliwościami. W tej zaś sytuacji zebrane dowody nie dają podstaw do stwierdzenia winy obwinionego w zakresie popełnienia zarzuconych mu wykroczeń z art. 96 § 3 k.w. Następstwem takich ustaleń było wydanie wyroku uniewinniającego.

Zgodnie z brzmieniem art. 118 § 2 k.p.o.w. wobec uniewinnienia obwinionego kosztami postępowania obciążony został Skarb Państwa.